

[Undervisningsministeren.]

undervisning på de to områder. Det må endvidere forudses, at flere underudvalg for andre områder af lærlingeuddannelserne vil kunne komme på tale i den kommende tid.

Såfremt man skal nå frem til reformer, som kan stå deres prøve over for det praktiske livs krav, er det imidlertid nødvendigt, at problemerne gennemarbejdes grundigt.

Af *Dagmar Andreasen* til ministeren for offentlige arbejder (2. september 1968):

„Har ministeren nogen begrundelse for ikke at adskille færgeoverfarten fra DSBs øvrige drift?“

Begrundelse.

I et interview i *Vingehjulet* nr. 12 af 25. juli 1968 udtaler ministeren: „Inden for en så stor organisation som DSB er der visse opgaver, som kan løses rent forretningsmæssigt, og de må kunne stå alene, medens man hidtil har blandet det hele — og dermed overskud og underskud — sammen.“

Det må være en logisk konsekvens af denne udtalelse, at DSBs færgeoverfarter udskilles fra den øvrige drift. I modsat fald vil det overskud, DSB får på f. eks. Store-Bæltsoverfarten, være med til at tilsløre, hvad andre dele af driften koster.

Under alle omstændigheder må det være rimeligt, at offentligheden får klar besked om, hvorvidt den gennem høje færgetakster er med til at dække underskuddet ved andre af DSBs aktiviteter.

Minister for offentlige arbejder *Guldbergs* svar (9. september 1968):

I anledning af det stillede spørgsmål kan jeg oplyse følgende:

En omlægning af statsbanernes organisation til en mere forretningsmæssig form, f. eks. gennem opdeling efter et concern-princip; kræver folketingets eller finansudvalgets tilslutning, idet den forudsætter, at investeringer og takster afgøres efter forretningsmæssige synspunkter og dermed i mindre grad bliver et politisk spørgsmål.

Kan der opnås tilslutning til princippet, hvilket jeg forsøger at få afgjort på grundlag af et par typiske eksempler, vil dette

blive gennemført i det tempo og den rækkefølge, der er praktisk mulighed for.

Mine udtalelser til *Vingehjulet* nr. 12 af 25. juli 1968 undtog ikke færgetrafikken.

Af *Helge Nielsen* til socialministeren (2. september 1968):

„Agter ministeren at foreslå ændringer i ulykkesforsikringsloven, herunder ensartede præmiesatser?“

Begrundelse.

Enkelte erhverv, især fiskerne, må grundet den store ulykkesrisiko betale urimelig høje ulykkespræmier, over 200 kr. om året. Det er min opfattelse, at kommende lovgivning bør tilstræbe, at alle erhverv betaler ensartede præmier til ulykkesforsikring; ligesom det er tilfældet med arbejdsløsheds- og sygeforsikringen.

Socialminister *Nathalie Linds* svar (18. september 1968):

Efter ulykkesforsikringsloven påhviler det de forsikringspligtige arbejdsgivere at overføre deres risiko på et af socialministeren anerkendt ulykkesforsikringssselskab. Socialministeren kan anerkende såvel gensidige selskaber som selskaber med begrænset ansvar.

En arbejdsgiver er normalt frit stillet med hensyn til, om han vil vælge at tegne forsikring i det ene eller det andet anerkendte selskab.

En undtagelse gælder kun for søfarts- og fiskerierhvervene, hvor arbejdsgiverne har pligt til at overføre deres risiko til de særlige fagligt begrænsede gensidige ulykkesforsikringsforbund for disse erhverv.

Ulykkesforsikringspræmierne fastsættes — i modsætning til den ordning, der gælder inden for sygeforsikringen og arbejdsløshedsforsikringen — efter forsikringsmæssige principper ud fra en vurdering af den enkelte arbejdsgivers ansvar efter loven, således at præmiernes størrelse er afhængig af størrelsen af den risiko, der er forbundet med udøvelsen af det pågældende erhverv. Loven bestemmer kun, at de anerkendte forsikringssselskaber er forpligtet til at fastsætte præmierne således, at $\frac{3}{4}$ af præmieindtægten gennemsnitlig medgår til ydelser efter loven. Det kan i denne forbindelse op-